

עין משפט גר מצוה

ח א מיי פייג מהל
גירושין הלכה כל סג
עשן ע' טושע טרעי סימן
ח טעף כד:
ט ב מיי שם הל' טו
טושע' שם טעף כט:
י ג מיי שם הלכה יח
טושע' שם טעף לא:
יא ד מיי שם הל' כה
טושע' שם טעף כז:
יב ה מיי שם טושע' שם
טעף כד:
יג ו מיי פייג שם הל' ט
סגן עשן נ טושע'
יד ז מיי קלג ס'ד:
טו ח מיי שם פייג הל'
כא טגן שם טושע'
טז ט סימן ז טעף כד:
טז ח מיי פייג מהל'
מכרים זו על ידי טענת
עשן עד טושע' מיי סימן
רפו טעף ד ה:

האשה בתרא פרק ששה עשר יבמות קב.

איין מעידין אלא ע"פ פרוצוף פנים בוי ואין מעידין אלא עד ג' ימים.
פ"י משום דמשום ואילך משמנה כו' ותר"ם דהיינו דוקא כשאין
שם אלא הפרלוף אבל כל גופו שלם אפי' אין כאלן פדחת וטוטם ניכר
הוא היטב ע"י סימני הגוף ועוד דשמא דוקא בסימנין הוא דקאמר

הכי אבל ע"י טעיעות עיני ניכר
היטב ע"י סימני הגוף כיון שיש כל
גופו ואפי' לאחר כמה ימים והיכא
שאינו נחבל בפנים ודאי נראה דבר
ימיס כי אינו משמנה כל כך ודבר
ידוע הוא שהוא ניכר אפי' אחר כמה
ימים אפי' הוא אמת דהיכא שנחבל
צפרוף אין מעידין עליו אלא בתוך
ג' ימים כיון ששאר גופו שלם וגם
יכול להיות שהוא בתוך ג' ימים כגון
היכא שאין ידוע מתי נהרג אין
תלותו אלא בתוך ג' ימים (ה) דוקא
ותשובת ר"ת כמנהג בספר הישר:
הכרת פניהם ענתה כם. פירוט

שצריך פדחת של פניהם
להכי מיימתי האי קרא לכתבי הכרת
פניהם ענתה שם דמשמע שצריך
הכרה לדבר מן הפנים ועל פי הקונטר'
קש"א דבפ"י יש צבור (בבב"ב מו: ושם)
מיימתי לה לצרייתא דהכל ולא על
המשנה דתסם והכל נמי משמע
לצרייתא לחודה קאי ממיימתי עובדא
ודצק קירא בצפוניה ייינו על מנחו
וצירושלמי דהכל משמע לחוטם
קאי: **מצאו קשור בכיס ובארנקי**
כוי. ואל"ת מלא קשור דלמא ויכ'ל
שאני דמכירו לגט או לכיס
טעיעות עיני דאפי' עס הארץ אית
ליה טעיעות עיני דלאמר גגט פשוט
(ב"ב כס"ח). האי לורנא מרבני דלול
לקדושי איתמא לידבר עס הארץ
צדיקה ויש לו להיות נאמן במגו
שיכול לומר לא אצדמיו מעולם ויכ'ל
כגון לדיכא עדים שאבדו דהשמת
ליכא מגו א"י צמלא אחר ומחזירו
ע"י סימן זה שקשור בכיס ולהכי
נקט יסם ותרנאי: **שנמצא בין**
בליי. ועי' רד"ק מליס שם ואס'
נמצא צדקע היה למוש ליוסף בן
שמעון אחר השתא שמתא צין כליו
אין למוש שנתו אחר שם אלא הוא:
אמר רב דבד"ע **עלמא סימנין**
דרבנן. ואס' תאמר צרייתא
דמלא קשור בכיס כמאן תוקמא
וי"ל דמעיקרא ס'ד דלדס אחר
מנאו דפרישית ולכן צעי למישפט
מינה דסימנין לאוריייתא אבל
השתא סבר דמייירי שמתא צעמנו
ומכיר הכיס טעיעות עיני ונאמרו
במגו שיוכל לומר לא אצדמיו אי נמי
שיש עדים שהארנקי וכיס וטענת
שלו וידוע שם א"י דחשידי כיס
וטענת סימן מוצהק:
כלי

לאינוכזי לררה צעלמא מקמי דידה. האשה שהלכה למדינת הים עס
צעלה וצאה ואמרה מת בעלי והיתה לה כאלן זרה אס וז מנשא
צעדותה של וז קודם שתנשא היא: הואיל והוטרסה היא. אלמא
משעת היתה דידה שרינו לזרתה ועי"ג דעדין היא לא ניסת: ליהוש

דלמא גביטא אסאי. אי טעמא
דר"א לאו משום דלרה מעידה
לזרתה הוא אלא משום דלא
מקלקלא נפשה יחוש דלמא הא
גביטא אסאי והצריחה גיטה ואמרה
מת בעלי וכדי שתנשא גם זרתה
ואיני לא מקלקלא דצעלמא במתני'
היכא דנתיצמו ליכא למימר הכי דאי
נמי גביטא אסאי איקלקלא נשאת
לאחי צעלה אלא לשוק ליהוש:
דאינוכזי לכהן. דאי אמי צעלה
ומיעבי לה לאחיו גיטה מייפסלא
לכהן ונפשא: **ביתני' אין מעידים.**
על האיש שמת אפי"ר ראיהו מת
בפרלוף פניו עם חוטמו שיכולין
להכירו שהוא אבל לא ראוהו בפרלוף
או שיתלו חוטמו אין מעידין עליו
להשיא את אשתו שמא אין הוא:
ואפי' ראווה מנוייר. לשון גודו
אילנא (דניאל ד). מנות ומלא פתעיס
וחצרות חרב: או ללוו. על הללכה
או חיה דורסמו ואוכלת זו: אין
מעידין. עד שיראו שמתא נפשו:
ואין מעידים אלא עד ג' ימים. אס'
ראווה בתוך ג' ימים למיתתו מעידין
עליו אבל אס לא ראוהו עד לאחר
ג' ימים חיישינן שמא נשתנו מראית
פניו ואין זה שסם סבורים: רבי
יהודה בן צבא אומר לא כל האדם
כוי. יש לך אדם שממחר להנפח
משאר אדם כגון אדם שמן ויש לך
מקום שחמה נוגעת זו יותר ואדם
נת שמה להסריח ולהשתנות ויש
לך עתה שהעולם חס והמת ממנה
להסריח. ובגמ' צעי לחומר פליג או
לקולא פליג: **גמ' פדחת.** מנח:
הכרת פניהם ענתה כם. העידה
כס. אלמא אין עדות בשאר הגוף
אלא בחיכר פנים: קירא. שעה:
דבן צבלייתא. הדציקה צמעט
מתליק צלויה: **צבלייתא.** גנד צלוי:
צאפוניה. צמחו: **מלא קשור.**
הנציא גט ללשה ואבר הימנו: צין
כליו. צין כלי צימו ומכיר את הכיס
ואת הטבעת שהן שלו כשר ולא
חיישינן דלמא האי כיס והאי טבעת
דאיניש אחרינה הוה והאי גט אחר
הוא. אלמא סומנין אסימנא דאית
ליה צכיס ובצדקתי אפי' למישרי
איסור אשת איש דאורייתא אלמא
סימנין דאורייתא: **שומא.** ורו"ת:
ככלל היתה כו' צפ' ואלו מליאות
(ב"מ דף טז.). בן גילו. שנולד בפרק
אחד ובמנו אחר ורי"א בן מהבאי
סבר אין שומא מליאה בן גילו:
להשקות. ממראה: סימנין דרבנן.
ולא דריש אף השמלה סימנין אלא
לנוענין דתסם פלוגמא היא:
מוצהק

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ק"ח]. ט (ב"מ)
כז: כמרות מיו:
(ג) [בבב"ב ס"ז]. ד [ש"ב]
קמא: יומא פ"ד. ט (פ"י)
מנו משחק ליה דעיובין
עי. כלומר לא הכירוהו וע'
תו: בבב"ב ז': ד"ה מדיה
כו' וכמה עמון בערך
בסקי ולנקב דביטלו
(מהל"ס ח) סג
ולבשקה דביטלו: (א) כ"מ
כו: [גיטין ס:]. ט (ב"מ)
סג. (ח) [לקמן קמ"א].



תורה אור השלם

1. ויאמר שמשון תמות
נפשי עם פלשתים ויט'
בבת חפץ הבית על
הספרים ועל כל הקים
אשר בו ויהי הדברים
אשר היתה מבותרו רבים
מאשר היתה בחייה:
שופטים טו
2. הכרת פניהם ענתה
קדם ותקאמתם בסוד
ההודו לא כבוד אדם
לנפשם כי גמלו להם
קרעה: שיחיהו ט ג



גליון הש"ס

גמ' לא כל האדם כעין
זה פסחיס מת ע"כ:



הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אין מעידין
וכי ג' ימים ותשובת ר"ת
כ"ל יומית דוקא מנחם:



לעני רש"י

ורוא"ה [ירושא"ת]. יבלת.



מוסף רש"י

אין מעידין. על אדם מת
להשיא את אשתו אלא אפי' כ'
לאו הוה (בבב"ב מו:).
החוטם (ב"מ כו:). דשמא
הכרת פניהם ענתה כם
דהכרת פניהם ענתה כם
עדותן. אלמא פרלוף פנים
צעי (שם). מצאו קשור.
שלת המצול גט ואבר
הימנו, לאחר זמן מלאו
קשור בכיס שלו או בצדקתי
כו' (ב"מ כו:). ומכיר את
הכיס ואת הארנקי (גיטין
כו:). אפילו לזמן
מרוכה בשם. אפי' דמתן
(גיטין ס:). הנציא גט ואבר
הימנו מלאו לזמן מרוכה
פסול. היכא כשר (ב"מ כו:).
אין מעידין על
השומא. המעידין על
האשה להשיא ואמרו
סימן היה זו שומא בצדק
פלוגי שומא, וירואה
לע"ז (ב"מ כו:).

(א) ז'ל' ויח' אלפס
היכל הלכות האמוראים
צירושלמי בזה ולא פסק הלכה
כדברי מ'.
כדברי מ':

הכא בשומא מצויה בבן
גילו ומר סבר אינה
מצויה בבן גילו ואיכא דאמרי הכא בשומא לעשותה לאחר
מיתה קמפילגי מר סבר עשויה להשתנות לאחר סבר
מיתה ואיכא דאמרי אמר רבא דכולי עלמא סימנין דרבנן והכא בשומא
סימן

בין גילו ומר סבר אינה
מצויה בבן גילו ואיכא דאמרי הכא בשומא לעשותה לאחר
מיתה קמפילגי מר סבר עשויה להשתנות לאחר סבר
מיתה ואיכא דאמרי אמר רבא דכולי עלמא סימנין דרבנן והכא בשומא
סימן